

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiae Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

I. Gratiam Dei quanti fecerint Sancti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

I
DE PRÆSTANTIA
GRATIÆ DEI.
CONSIDERATIO I.

*Gratiam Dei quanti fecerint
Sancti.*

I. VNGTVM. *Viinam di-*
rumperes calos, & descen-
deres: à facie tua montes
defluerent; sicut exustio
ignis tabescerent: aqua ar-

derent igni! Isa. 64. Quanti fecerit Euan-
gelicus hic, idémque regius propheta
Gratiã Dei, significauit his verbis, ple-
nis piã impatientiã moræ, quam facie-
bat Auctor Gratiaë, promissus à tot iam
seculis; humano genere, altissimis mon-
tibus peccatorum, & aquis miseriarũ
amarissimarum, concluso, in inimicitijs
Dei. Hos montes per Gratiã liquandos,
has aquas in vaporem consumendas vi-
debat: quod ne differretur vltius, fla-
gitabat identidẽ, suo, & totius antiqui-
tatis nomine, tota contentione exclamans

B mans

mans c. 45 *Rorate cali de super, & nubes
pluant iustum! aperiatur terra, & germi-
net Saluatorem, & iustitia oriatur simul!*
& c. 63. pæne exoptulat; *Ubi est Zelus
tuus, & fortitudo tua, multitudo viscerum
tuorum, & miserationum tuarum? super
me continuerunt se.* Aliàs contemplatio-
ne felicitatis orituræ ex Gratia, in ad-
mirabiles eius laudes effusus, in omni-
bus elegantissime, copiosissimaque elo-
quentiæ suæ thesauris, non satis inue-
nit luminum atque gemmarum, quibus
exprimat, quod animo sensit. Huc spe-
ctant illi, quos memorat, Fluij pacis,
illi Saltus claudorum, illa Vbera con-
solationis, Conuiuî pinguium, Abie-
tes ortæ pro saliuca, Aurum pro ære,
Ædificatio desertorum, Fundamenta
saphyrina, Splendores animarum, Cali
noui ac Terra noua. Denique soluitur
etiam in Carmina, quæ tanto antè pa-
trueli suo, Saluatori, decantat præ gau-
dio bonorum, per Gratiam afferendo-
rum hominibus. Idem fuit sensus alio-
rum veterum; quorum desideria tanto
magis.

CONSIDERATIO I. 3

magis accendebantur, quanto videbant plura, & promissione quidem fecundissima, reuera tamen vacua, præludia Gratia. Hanc in nubibus, hanc in cisternis Bethleem, hanc in omni rerum euentu sibi adumbrari videbant: quia *omnia in figura contingebant illis*. I. Cor. 10. Nihil igitur aliud, quam Gratia promissa, occurrebat illis, quocunque oculos, aut animum referrent. O quis explicet, qui fuerint gemitus eorum, quæ vota, quæ suspiria? Et ea tamen omnia non suffecerunt ad exorandam, donec adderentur desideria Virginis, tanto maiora, quanto illos omnes iustâ rei æstimatione, ac dignitate præcessit. Quantum igitur est Gratia bonum, quod tantis votis, non nisi infinito pæne auctario Maternæ intercessionis accumulatis, concessum est? & quem nobis par est sensum inesse, quos circumfluit copia doni, tantopere desiderati ab illis, & plerumque satis parcè ipsis admensi?

II. *Fide Moyses grandis factus negavit.*

4. DE PRÆST. GRAT. DEI.

se esse filium filia Pharaonis, magis eligens affligi cum populo Dei, Heb. 11. Nec Moyſi tantum fuit hoc iudicium, vt, aspiciens remunerationem Gratia, omni theſauro Ægyptiorum æſtimaret maiores diuitias improprium Chriſti; ſed etiam aliorum, qui ſpreta redemptione, & liberatione quacunq; varijs tormentis crudelem in modum diſtenti ſunt; alij verò ludibria & verbera experti, in ſuper & vincula & carceres, lapidati ſunt, ſecti ſunt, tentati ſunt, in occiſione gladij mortui ſunt: circuierunt in melotis, in pelibus caprinis, egentes, anguſtiati, afflicti, quibus dignus non erat mundus: in ſolitudinibus errantes, in montibus & ſpeluncis, & in cauernis terra. Et hæc Apoſtolus memorat de antiquis. De Chriſtianiſ autem quis recensere poterit, quantum pro Gratia Dei, vel recuperanda, vel conſeruanda, vel augenda perpeſſi fuerint; quam admirabiles artes commenti, quantum exceſſerint omniũ hominum cupiditatem, qui immaniter vel diuitijs, vel dignitatibus, vel voluptatibus inhiant?

Om-

CONSIDERATIO I. 3

Omnium tyrannorum crudelitatem,
 omnium carnificum brachia, omnium
 suppliciorum instrumenta fatigaue-
 runt. Deserta perlustrauerunt, claustra
 implêrunt, aquam & ignem superaue-
 runt, cælum ac terram obstupescere
 runt, omnem sensum & intellectum
 transgressi fuerunt, ardore Gratiaë Deï
 seruandæ, & exaggerandæ. Ne quod
 eius periculum adirent, omnium ho-
 minum conspectum fugerunt, omnium
 sibi rerum vsu interdixerunt; omnes
 corporis, & animi sui motus habue-
 runt suspectos, & annotatos in tabulis
 ad rigidissimam censuram asseruaue-
 runt: si quid obfuscatum putarent, le-
 uissimas noxias perennibus pœnis ex-
 piauerunt. Si quem autem Gratiaë in se
 habitantis gustum sentirent, non se ca-
 piebant præ gaudio, diffleebant lacry-
 mis dulcedinis, etiam corpore plus
 quàm semimortuo sublimes emica-
 bant in cælum; exultabant, decanta-
 bant, *hinniebant*, vt loquitur Isaias c. 34.
 Imò non gustu solùm Gratiaë præsentis

6 DE PRÆST, GRAT, DEI.

delectabantur, sed etiam supplicijs, quibus norant eam sibi augeri; professi, nunquam se suauis epulatos: ac si quid minus verberum infligi sibi viderent, quàm socijs, querebantur se affici contumeliâ. Quàm igitur inæstimabile Gratiaë bonum esse putabimus?

III. *Filioli, quos iterum parturio, donec formetur Christus in vobis. Galat. 4.* Non sibi tantùm Apostoli & Apostolici viri, omni studio, & impensa Gratiam accumulare conati sunt; sed omnes etiam alios, si fieri posset, homines ad eam felicitatem perducere. Quia scilicet præsentis vitæ bona tunc clariora videri solent, quando in vno tantùm homine constiterint: sed spiritua- lia bona Gratiaë tunc magis effulgent, cùm plurimi sociantur communione illorum: quia quò melius est quidque, hoc pluribus communicare se cupit; & ex hoc ipso bonitas eius magis cognoscitur. Ideo Paulus, qui *seipsum consecrauerat Deo, etiam orbem vniuersum studuit offerre: qui terram & mare, Græciam,*
simil.

simulque barbariam, omnemque prorsus
 quanta est sub calo, regionem quasi volitans
 circummit, non simplici labore, velut in
 vacuum itinera percurrrens; sed peccato-
 rum spinas pariter euellens, & verbum se-
 minans ubique pietatis: fugans errores, ve-
 ritatem reducens, ex hominibus Angelos
 faciens; qui modo ipsos homines, quasi ex
 demonibus in Angelos prouehens. ait S.
 Chrysoft. hom. 1. de laud. Pauli. Et in hoc
 ipsum summis viribus annisus est, qua-
 si parturiens: atque vt mulier, cum pa-
 rit, tristitiam habet; sic peracerbi acci-
 derunt Paulo isti labores. Vnde rursum
 ait Chryl. *Quanam illa est adamantina*
prorsus anima, quae Pauli patientiam possit
imitari? neque enim bis septem annorum,
sed totius vitae seruitium pro sponsa pertu-
lit Christi; non adustus solum aestu diei, &
noctis gelu; sed tentationes mille perpetuens.
Et nunc quidem verberibus, nunc vero la-
pidibus casus, atque collisus; & nunc qui-
dem cum bestijs, modo autem cum fluctibus
pugnans; modo etiam nimiae atque conti-
nuae reluctans fami, diebus & noctibus; &

8 DE PRÆST. GRAT. DEI

*inter certamina ubiq; resiliens, captas oves
ex diaboli faucibus extraherat. Nec tan-
tùm pro omnibus, sed etiam pro singu-
lis angebatur, & vrebatur. Nam quæ lob
corpore, hæc Paulus mente sustinuit, quæ
omni verme molestior, de singulis quibus-
que labentibus mœstitiâ consumebat: unde
& iuges lacrymarum ex eo fontes, non die-
bus solum, sed etiam noctibus effluebant.
Tantus autem fuit ardor illius, ut
quod laudum sanctæ illius animæ,
Moysis caput ac fastigium fuit, ipse
eminentiore virtute transcenderet.
Moyses enim cum cæteris optavit perire, sed
Paulus pro cæteris: non enim cum illis
pereuntibus perire voluit, sed ut saluaren-
tur alij, ipse de gloriæ aternitate decidere.
Quem sensum, ait idem hom. 2. dili-
genter attende. Præmium certè erat
dissolui, & esse cum Christo; & præ-
mium quidem desideratissimum illi; &
tamen alios non saluari, acerbius æsti-
mabat, quàm seipsum perire: aliàs
nunquam hoc elegisset præ illo, quod
utique elegit, tanquam tolerabilius,
Deni-*

CONSIDERATIO I. 9

Denique omnibus omnia factus est, ut omnes saluos faceret. Quasi enim uniuersum mundum genuisset, sic perturbabatur, sic curabat, sic omnes in regnum Dei festinabat inducere, docendo, pollicendo, meditando; tum orando pro ipsis, tum etiã ipsos obsecrando, & terrendo; & demones corruptores animarum fugando; aliquando epistolis, aliquando presentia; nunc sermone, nunc rebus, per discipulos, per semetipsum conabatur erigere labantes, stantes firmare, humi iacentes attollere, sanare contritos, torpentes oleo exhortationis animare. Atque hic sensus, hoc studium non fuit Pauli solius, sed omnium plane Apostolorum, & innumerabilium aliorum, qui eos fuerunt secuti, quauis ætate, in omnibus terræ partibus: quos omnes vnica, Gratiæ Dei mortalibus impertiendæ, causa permouit. Quid nã permoueat omnes eos, qui præcipua quadam ratione ad homines in Gratiã reducendos, à Deo vocati, largisque facultatibus animi donati sint?